

Mocsár

A most következő történet főszereplője sokat elmélkedett azon, hogy milyen lehet, amikor a színészek játék közben teljesen azonosulnak az utánczott karakterrel, s ha csak egy rövid időre is, megszűnnek önmaguk lenni. Mindig úgy képzelte, hogy levetkezi a valódi személyiségét, és amikor színre lép, már egy másik, a próbákon kifejlesztett személyiséget mondhat magáénak. Persze ez csak az ő szubjektív véleménye volt a színészetéről, ami talán azért jelentős, mert valamikor majd ő is színésszé szeretne válni.

Marci gyűlölte az ébresztőóráját, utálta a hangját, de még inkább azt amit jelentett. Keserűen kelt ki az ágyából, a szája száraz volt és bűdös. Nyolcadik éve már, hogy betette a lábát az iskolába, és ennyi idő sem volt elegendő ahhoz, hogy megbarátkozzon vele. Előtte minden más volt, minden őszinte, infantilis és idétlen, de mégis szép, mert széppé tette a biztonság. Mindez már rég a múlté. Sokszor gondolt már arra, hogy egyszerűen elmegy az épület mellett, de tudta, hogy az anyukája bizonyosan laposra verné. Azon is gondolkodott, hogy rosszulletet játszik mielőtt elindulna, vagy az első óra végén, hogy hazaengedjék. Az utóbbi azért volt megfelelőbb, mert mikor hazaér az anyja már elment dolgozni.

Felvette a papucsát és a konyha felé indult. A két helyiséget hosszú folyosó kötötte össze, s Marci majdnem visszaaludt miközben átkelt rajta. Az anyja már a konyhában volt, reggelizett.

– Anya fáj a hasam – mondta szomorúan Marci.

– Egyél egy kis banánt, elmúlik.

– Már nem lehet mit tenni, nem kellett volna annyi babot enni tegnap. Most WC-re kell mennem – Marci beült a WC-be, s szorgosan nyögdecsejt. A pizsamanadrágját le sem húzta, csak ült a lehajtó tetején. Szinte már látta, hogy az anyja megkéri, hogy otthon maradjon. Számára ez felért volna egy Oscar-díjjal. Eltelt egy-két perc, a fragmentált hangokkal kísért, mímelten szenvedés percei, aztán kijött, és anyjához fordult.

– Hányingerem van.

– Ide figyelj, kisfiam! Ennyire hülye vagy, vagy engem nézel még nálad is hülyébbnek? Válassz, szorulásod van, vagy elrontottad a gyomrod?

– De hát fostam!

– Nem úgy hallatszott.

Marci elszánta magát a következő lépésre, a fürdőszobába sietett. Mutatóujjával mélyen lenyúlt a torkába, hogy a tegnapi babot a mosdóba varázsolhassa. A művelet sikerült, Marci azonban megintcsak ráhibázott. Az anyja berohant a fürdőbe és ijedten kezdte simogatni a fiát.

– Jaj, Marci, ha tudtam volna, hogy tényleg rosszul vagy! – Marci már-már a győzelem biztos tudatában alig bírta visszafojtani a mosolygást.

– Pedig szóltam...

– De szerencse, hogy ilyen fejlett az orvostudomány, tegnap vettem egy olyan gyógyszert, ami azonnal megszünteti a hányásos és hasmenéses tüneteket! – Marci szemei tiki-takit játszottak a meglepetéstől, de hamarosan újra egyensúlyba kerültek, s anyja arcán nyugodt a tekintetük.

– Kell mennem iskolába?

– Persze, hogy kell, kisfiam!

Késve érkezett meg, mert mindent elkövetett, hogy ne kelljen bemennie. Anyja azonban mindvégig hajthatatlan maradt, s a végén szégyen szemre el is kísérte Marcit az iskolába. Szerencsére csak a kapuig ment vele, így nem látta senki. A kapun belül, a termék és tanárok tengerében fuldokolva Marci az első órára sietett. Tudta jól, hogy itt másképpen mennek a dolgok. Itt senkit nem érdekel igazán a másik, csak udvariassági formulák működnek, amelyek pedig előírják, hogy aki rosszul van, az a felületes figyelem középpontjába kerül. Ugyanakkor nincs energiájuk foglalkozni a különleges bánásmódot igénylő egyénekkel, inkább hazaküldik őket. Ez alakítja ebben az esetben a tanár-diák kapcsolatot. Persze az udvariasság forrása a félelem, de akkor miért félnek a tanárok is? Biztos azért, mert gyermekkorukban megtanulták. Hiszen, ha azt mondjuk a tanár és a diák kölcsönösen udvariasak egymással, sokkal rokonszenvesebb, mintha arról beszélünk mennyire tart a diák a tanártól. Marci eleget gondolkodott, elméletét a gyakorlatban is ellenőrizni akarta. Benyitott a terembe.

– Elnézést kérek – mondta elhaló hangon, s a helyére sietett.

– Ugye, ugye, már megint maga? Mikor tanul már meg órát olvasni?

– Amikor majd kilencre kell járni iskolába – szólat meg egy fojtott, halk hang. A tanár odafordult.

– Molnár Pisti? Már megint veled van baj?

– Nem, tanárnő.

Az óra folytatódott, minden olajozottan ment, akár egy szánkó a friss havon. Hamarosan kicsöngettek, Marci tántorogva, falfehéren lépett oda a tanárnőhöz, aki éppen beszélgetett. Marci gyorsan kifújta az orrát.

– Mi van Marcika? – szólt végre a tanár.

– Nagyon rosszul vagyok – szuszogta elhaló hangon.

– Hol fáj?

– Leginkább a hasam, de a torkom is nagyon...

– Hát, akkor menj haza. Írok egy kikérőt. Szeretnéd, ha valaki hazakísérne?

– Nem.

– Otthon van anyukád?

– Most még nincs, de otthonról telefonálok neki.

– Menjél, ha rosszul vagy!

“Udvariasság teória” – Marci számára ez jelentette az egyetlen utat az elérhetetlenhez.

Annyira beteg volt, hogy futva tette meg az utat egészen hazáig, úgy 750 méteren keresztül. Bement a házukba, s a lift helyett inkább a lépcsőt választotta. Szinte élt benne a beteg fiú karaktere, amikor benyitott az üres lakásba. Levette a cipőjét és már a szobája felé indult, amikor észrevette, hogy a WC ajtaja résznyire nyitva van, és a villany is ég odabent. Ő nem hagyhatta így, dehogyis! Az anyja? Ő pedig biztos nem, hisz’ hihetetlen precizitással ellenőrzi a lakást mielőtt elmegy. Akárki is volt, neki kell rendet tennie. Ösztönös mozdulattal a kilincs felé nyúlt, s mert a kapcsoló belül volt, szélesre tárta az ajtót. Az ülőke tetején üldögélt egy tizennégy éves barna hajú, kék szemű fiú, kék elefántmintás pizsamájában és fekete frottír papucsában, aki éppen ürítést színlelt. A feje fölé a csempére pedig arasznyi betűkkel, valami barnás, folyós anyaggal odamázolva: MOCSÁR.